

die westzijde naist gelegen Jans landt van der Burgh'', (Leenkamer 78, fol. 211). Nemen we nu aan dat het gehele noordergedeelte van 's-Gravenambacht werd ingenomen door deze 50 gemeten, d.i. 24,79 ha, met de aangrenzende 79 ha van de graaf – dit laatste was immers volgens het charter van 1328 noordwaarts van de grote schuur gelegen – dan zou deze gezamenlijke oppervlakte zich nog wel hoofdzakelijk ten noorden van de grote schuur uitgestrekt hebben, maar tevens nog tot 120 m ten zuiden daarvan. Reeds eerder stelden wij, dat de grote schuur niet aan de uiterste zuidgrens van het landgoed zou zijn gelegen. Binnen de grenzen van 's-Gravenambacht zou geen andere plaats zijn aan te wijzen, die aan genoemde omschrijving voldoet. En dat we deze sluisvliet daar moeten zoeken, waar een mogelijkheid is om uit te wateren, in het noorden dus, is zonder meer duidelijk. We menen daarom hiermede erin te zijn geslaagd de plaats van het landgoed te bepalen.

Uit deze plaatsbepaling volgt tevens, dat de sluisvliet, die aan de oostzijde de belending vormde van de 50 gemeten, op dezelfde plaats was gelegen als de Koedood later. Deze vliet was blijkbaar als natuurlijke grens de scheiding tussen het Oost- en Westambacht van Catendrecht. Dat de verdeling van dit ambacht in tweeën niet alleen een gevolg was van de uitgestrektheid daarvan, maar dat deze teweeggebracht werd door een natuurlijke grens, springt wel duidelijk in het oog, als we in aanmerking nemen het grote verschil in oppervlakte, dat tussen beide delen bestond, n.l. tegenover een grootte van 226 morgen van het Westambacht, bedroeg die van het Oostambacht $555\frac{1}{2}$ morgen (Rekenkamer van Holland 2, fol. 84). Ligt het niet voor de hand, bij het bestaan van een natuurlijke scheiding in de eerste plaats te denken aan een waterscheiding? Een waterscheiding òf een bestaande rivierarm, die het aaneenhechten van de aparte bedijkingen bemoeilijkte, òf ontstaan na het totstandkomen van het gehele ambacht, als inbraak dus.

Reeds eerder hebben we erop gewezen dat de inpolderingen op dit eiland tot stand gebracht zijn, door kleine zelfstandige bedijkingen, omringd door buitenwater, van lieverlee groter te maken en daarna met dijken aan andere poldertjes te verbinden. Ook is bekend, dat de Hollandse graven het inpolderen met kracht bevorderden. B.v. bij het herdijken van de Zwijndrechtse Waard in 1332, toen deze waard al 10 jaar lang aan het buitenwater was blootgesteld geweest. Willem III verwierf niet alleen het land voor de